

De Raaf

De Raaf

**De geheime machtsstrijd tussen
paus Innocentius XI en Adolf Hitler**

Nils de Heer

mijnbestseller.nl

Ik ben grote dank verschuldigd aan mijn broer **Björn de Heer**, voor zijn bijzonder kritische periodieke proeflezen en waardevolle adviezen.

Minstens zo veel dank aan mijn schoolkameraad **Klaas Wijker**, voor zijn waardevolle meedenken en strategische adviezen. Eén van de beste marketeers die ik ken.

Dank aan mijn goede relatie en vriend **Paul Duinkerken RA**, een overtuigd Christen, voor het delen van zijn kennis omtrent het Katholicisme, de structuur van de Rooms Katholieke kerk en het Vaticaan.

Omslagontwerp & realisatie: **nr27 Grafisch Ontwerp** - Haarlem
Foto auteur: **Geert Snoeijer Fotografie** – Amsterdam

1^e druk: oktober 2019

ISBN: 978 89 463 1853 2 5

© Nils de Heer, 2019

Voor overname kunt u zich wenden tot de auteur.

Voor mama

De Raaf is een literaire thriller, waarbij de auteur zich in belangrijke mate heeft laten inspireren door gebeurtenissen in de aanloop naar als wel van het verloop van de Tweede Wereldoorlog.

Hierbij zijn historische feiten (gedeeltelijk) naar zijn eigen hand gevormd tot fictie. Dit geldt tevens voor in het boek voorkomende personen en plaatsen.

Voor de fictieve personages geldt dat, op één uitzondering na, iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden op louter toeval berust.

Proloog

Een keiharde confrontatie

In zijn splinternieuwe buitenverblijf in de omgeving van Berchtesgaden verheugde de 44-jarige Adolf Hitler zich enorm op het geplande bezoek. Via zijn persoonlijk secretaris had Hitler een uiterst hoffelijk verzoek uit Rome ontvangen.

Of de geachte Rijkskanselier genegen was de persoonlijke felicitaties met zijn benoeming van de Heilige Vader in ontvangst te willen nemen? Zijn dierbare en waardevolle vriend de paus, wilde de moeite nemen om hem te bezoeken! Hoe mooi was dit, erkenning van een geestelijk leider die bekend was over de gehele wereld? Een man in groot aanzien, die hij al ruim tien jaar kende. Met het Katholicisme had Hitler echter niet bijster veel op. Hierdoor was hij nauwelijks bekend met de Rooms Katholieke ritens en gebruiken. Zijn spirituele voorkeur lag in het occulte, maar daarvoor was binnen de Kerk weinig sympathie, noch steun te vinden.

Wel jammer dat hem was aangegeven dat het een discreet bezoek van slechts een zeer kleine delegatie zou betreffen. Krantenkoppen, het liefst afgedrukt in chocoladeletters, als een complete serie pakkende foto's waren hierdoor uitgesloten.

Buitengewoon betreurenswaardig voor de nieuwe Rijkskanselier. Hitler stond immers bijzonder graag in vol ornaat op de voorpagina's van de belangrijkste kranten in Duitsland.

Een week voor het bezoek paradeerde Hitler als een ware paradijsvogel door de rustieke omgeving van zijn geriefelijke buitenhuis. Zo blij als een klein kind staarde hij vele uren door zijn favoriete panoramavenster naar de nabij gelegen bergen van zijn geboorteland Oostenrijk. Eigenlijk had Hitler veel liever de Rijkskanselarij in Berlijn verkozen boven zijn villa de Berghof. Dat was immers zijn institutionele paleis.

De Berghof was meer zijn praktische hoofdkwartier in Beieren. Maar de Heilige Stoel had op haar beurt voorzichtig aangedrongen op de Berghof als locatie voor deze ontmoeting.

De Heilige Vader wilde namelijk graag deelgenoot gemaakt worden van het spectaculaire uitzicht over de Oostenrijkse bergen. De ware reden was echter dat De Raaf hélemaal geen zin had om héél Duitsland door te moeten reizen. Daarvoor zou het bezoek naar zijn mening veel te kort zijn.

Maar er was veel meer dat Hitler niet wist. Aan dit korte bezoek ging een jarenlange en uiterst zorgvuldige planning vooraf, jaren waarin onder andere De Raaf een extreem geheime persoonlijke inlichtingendienst had gevormd. Deze elitetroepen zouden bij dit bezoek debuten, hun succes zou bepalend zijn voor de toekomst van de Kerk. Falen was daarom geen optie.

Nu, een week later, was het glorieuze moment eindelijk aangebroken. Hitler was al uren voor de afgesproken tijd helemaal klaar voor het bezoek van zijn vriend. Hij had voor de gelegenheid een van zijn fraaiste door hem zelf ontworpen uniformen aangetrokken. Een welhaast ceremonieel tenue, met spelden van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiders Partij, Swastika's en Duitse adelaar op de mouwen.

Na een autoritair klinkende drie kloppen zwaaiden de zware houten dubbele deuren langzaam en statig open, waarop Hitler bijna kirrend van plezier het gezelschap met vaste tred tegemoet liep.

Daar was hij dan eindelijk, paus Innocentius XI, vergezeld door vier in de hen kenmerkende zwarte soutanes inclusief felrode sjerp getooide jonge kardinalen.

'Welkom Uwe Heiligheid, eminenties,' waren Hitlers eerste woorden ter begroeting. Vrienden hoorden elkaar immers hoffelijk tegemoet te treden.

'Dank u zeer *Herr Reichskanzler*.

Mag ik mijn oprechte gelukwensen uitspreken met uw benoeming? Van harte proficiat. Nu kunt u ook meteen afrekenen met die journalistieke honden aan de Altheimer Eck in München. U heeft een lange en moeilijke weg afgelegd. Voorwaar een prestatie van formaat!'

‘De politieke arena lijkt mij een uiterst verwarrend en gevaarlijk terrein. Je weet nooit zeker wie je wél kunt vertrouwen, en wie absoluut niet. Maar, aan de andere kant verbaast uw benoeming mij geenszins. Het is goed om te weten dat mijn vertrouwelijke gesprekje met Von Hindenburg blijkbaar zeer vruchtbaar is gebleken.’

Een gemene sneer die de zeer zelfingenomen Hitler echter volledig leek te ontgaan. Er was iets vreemd met die kardinalen. Ze zagen er helemaal niet uit als geestelijken. Het heersende beeld van kardinalen was dat van een beetje zijige, om niet te zeggen slappe, weke mannen.

Maar deze mannen kwamen toch echt totaal anders over, pezig en fit. Bijna als waren zij militairen? Maar aangezien de vier kardinalen zich op de achtergrond hielden en devoot bleven glimlachen schonk niemand hier verder ook maar enige aandacht aan. Het ging nu namelijk om heel andere zaken. Belangrijke en zwaarwichtige zaken, zoals wereldleiders deze gewoonlijk onderling bespraken.

De Raaf had voorafgaande aan deze ontmoeting zijn eigen gedachten gerangschikt. Een ambitieus man zou volgens hem coûte que coûte zijn carrière willen beschermen, een lafaard zijn leven. Adolf Hitler wellicht beide? Het was voor iedereen op dat moment onduidelijk hoe deze bikkelarde confrontatie zou aflopen.

‘Ik heb iets voor u meegebracht, een kleine verrassing.’ Met deze woorden hernam De Raaf het initiatief van de bijeenkomst. Hij knoopte de bovenste acht van de drieëndertig knopen van zijn soutane los, en haalde een eenvoudige bruine envelop uit zijn binnenzak. Hierbij draaide hij zijn rug subtiel naar zijn assistenten toe en haalde een aantal foto’s tevoorschijn.

‘Ik weet dat u gesteld bent op goede foto’s van uzelf, deze zult u wellicht interessant vinden om te zien? Zelf vind ik ze zeer bijzonder.’ Hitler leek verbaasd, maar nam de kiekjes aan en bladerde deze door. Binnen een seconde was zijn gezicht asgrauw geworden. Zijn wijd open gesperde ogen verrieden een totale verbijstering. Hitler verkeerde blijkbaar in totale shock.

‘Èh wat, wat heeft dit te betekenen? Maar, ... dit kan helemaal niet. Dit is onmogelijk! Godverdomme, hoe komt u hieraan?’ Hitler struikelde bijna over zijn eigen woorden, zo groot was zijn schok.

‘Pas op *Obergefreiter*, ook jij zult de naam van De Heer niet ijdel gebruiken. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk, en ik heb zo mijn eigen

kanalen.' De stem van De Raaf was inmiddels veranderd in een soort hees gefluister.

Van enige hoffelijkheid tussen beide mannen was binnen slechts enkele minuten duidelijk geen sprake meer. Met deze verwijzing naar Hitlers voormalige lage militaire rang gaf hij hem een extra trap na en liet hij diens verbijstering nog wat langer voortduren. Lang genoeg om vrijwel ongemerkt de foto's uit Hitlers handen terug te pakken en weer in zijn soutane op te bergen. Op zijn dooie akkertje knoopte De Raaf zijn favoriete witte gewaad weer dicht.

'Voorlopig kun jij wat mij betreft doorgaan waar je zo druk mee bent. Breidt rustig je aantal troepen uit, ontwerp nieuwe vliegtuigen en tanks. Ik weet dat je dit enorm leuk vindt.

Maar, zorg er alsjeblieft wel voor dat het stuk voor stuk goede spullen zijn. En dat het er meer dan voldoende zijn. Ik zou je met klem op het hart willen drukken om een militair technologische voorsprong van tien à vijftien jaar op de andere mogendheden na te gaan streven. Zo wordt je volgens mij onverslaanbaar! Je crisisinspanningen worden door ons hogelijk gewaardeerd.

De Kerk zal je de komende jaren op álle mogelijke manieren gaan ondersteunen, ook financieel als dat nodig mocht zijn.

Ik zal het allemaal met gepaste belangstelling blijven volgen. Samen met mijn assistenten, dat moge voor zich spreken.

Pas wel een beetje beter op in het vervolg Adolf. We zouden niet willen dat je, laten we zeggen, uiterst merkwaardige vorm van lichamelijke ontspanning je politieke carrière in gevaar zou brengen.'

Hitler zat erbij als een soort lappenpop, een schijndode, en zei helemaal niets. Nadat hij de allereerste schok van deze volstrekt onverwachte en keiharde confrontatie enigszins te boven leek te zijn gekomen, zag men aan zijn gezicht dat hij hard en snel nadacht. Langzaam maar zeker kwam de kleur terug op zijn gelaat, kalmeerde zijn ademhaling en nam het beven van zijn linkerhand zienderogen af. Ook druppelde er niet langer speeksel uit zijn mondhoeken. Het zag er inderdaad naar uit dat de Rijkskanselier van nazi-Duitsland aan het herstellen was.

Zittend in zijn stoel dacht Hitler na. Zo goed en snel als zijn eigen brein hem op dat moment toestond. Maar, nog lang niet zoals hij van zichzelf

gewend was. Nog lang niet als een rationeel denkend analyticus, noch als een groot strateeg.

Wat voor de duivel wilde de paus van hem? Behalve zwaaien met een stapeltje foto's had hij weer niet erg veel gezegd. De hele situatie was uiterst pijnlijk en erg verwarrend voor Hitler. Hij zag het gezelschap in alle rust naar de deuren lopen om te vertrekken.

'Het was fijn je te zien, al zal het voorlopig wel de laatste keer geweest zijn. Zonder directe militaire- of diplomatieke aanleiding zal ik je niet meer bezoeken, zo leuk vind ik je nu ook weer niet.

Tenzij ik natuurlijk een bijzonder interessant idee aan je wil voorleggen, zoals bijvoorbeeld de benoeming van iemand op een bijzondere positie. Dan zal er contact met je opgenomen worden, en raad ik je aan héél erg goed te luisteren.

Weet, dat je slechts staatsman bent voor het leven!

Vlak voor de deur draaide De Raaf zich nog eenmaal om, opeens schoot hem iets te binnen. Iets uit een ronduit brisant en ultra geheim dossier: *'Mach's gut, Onkel Alfi.'*

Hitler verstarde voor de tweede maal in dit bezoek van nog geen kwartier. Er was maar één persoon geweest die hem ooit eerder zo genoemd had. En dan nog uitsluitend in de volstreckte veiligheid van zijn eigen huis. *Gott im Himmel*, hoe kon deze raadselachtige geestelijke zoiets in hemelsnaam weten? Deze zachtaardig en devoot ogende man was een levensgevaarlijke maniak, zo dacht Hitler.

Het gezelschap vertrok uit de Berghof om terug te keren naar Rome. Op naar de volgende klus, er was nog enorm veel werk te doen. Er dienden nog vele complexe en gedetailleerde plannen gemaakt te worden.

Het verspreiden van Gods woord was immers een uiterst belangrijke persoonlijke missie. Maar, kon De Raaf dit wel allemaal in zijn eentje gaan volbrengen? Moest hij geen hulp zoeken, al was het maar voor de zekerheid? Kon er discrete hulp gevonden worden in de Duitse aristocratie? Iemand met invloed, aanzien, en ruime financiële middelen die contacten had in zowel adellijke als misschien zelfs koninklijke kringen. Europa kende ten slotte nog altijd een aantal monarchieën, en iemand uit eigen kring zou gemakkelijker toegang kunnen krijgen dan een kerkvorst. Wie voor hem werkte was immers zijn knecht, en dat vond De Raaf in de basis geen onaantrekkelijke gedachte. Hij zou de

komende maanden eens hier en daar zijn licht gaan opsteken door uiterst discreet met wat mensen te praten.

Nu eerst maar eens wat uitrusten op de achterbank van deze geriefelijke Mercedes Benz. De Raaf kon de kenmerkende zorgvuldigheid van de Duitsers in hun ontwerpen, hun *Gründlichkeit*, uitstekend waarderen. Duitse ingenieurs en wetenschappers waren zonder uitzondering fantastische mensen, daar zou de wereld nog veel plezier van kunnen hebben. Niet in de laatste plaats de Rooms Katholieke kerk.

1.

De voorgaande jaren

Het vervelende van pausen was, volgens de op dat moment nog maar 35-jarige kardinaal Giacomo Batista di Notte, dat zij in de regel paus bleven tot zij zouden overlijden. Abdicatie kwam zelden voor. Wanneer de huidige paus Pius XI zou overlijden was dan ook met de beste wil van de wereld niet in de schatten. Met zijn 70 jaar had Ambrogio Damiano Achille Ratti, zoals zijn geboortenaam luidde, weliswaar misschien een op zich respectabele leeftijd bereikt, maar de oude vos oogde voor de rest nog verdacht vitaal. Al leed hij inmiddels wel aan vage hartklachten, volgens boze tongen binnen het Vaticaan. De tijd zou het leren, dacht Di Notte, tenzij hij natuurlijk de oude baas een klein beetje zou helpen om de Schepper iets eerder te gaan ontmoeten.

Di Notte zelf was na een bliksemcarrière inmiddels benoemd tot het hoofd van de *Congregatie voor evangelisatie van de Volkeren*, een belangrijk onderdeel van de Curie. Een eerzame functie ook, die appelleerde aan de geldingsdrang die bij zijn sterrenbeeld Leeuw paste. Kardinaal di Notte zag het oprecht als zijn roeping om de zegeningen van het Katholicisme letterlijk beschikbaar te stellen voor de gehele wereldbevolking. Di Notte was grenzeloos ambitieus, soms op een bijna boosaardige manier. Hij had grote twijfels of de tot nu onder de huidige paus Pius XI gebruikte methoden van evangelisatie wel de juiste waren. Al stond tegenover deze twijfel ook het idee, dat Pius XI absoluut goede dingen gedaan had. Zo was door zijn toedoen de soevereiniteit van Vaticaanstad gerealiseerd.

Een direct gevolg van een intensieve concordaatpolitiek, als ook van de Lateraanse verdragen met Italië. Hierdoor werd de paus als staatshoofd erkend. Toch duurde de evangelisatie in zijn visie veel te lang. Het was volgens Di Notte van het grootste belang om de, in zijn ogen, heersende onbalans tussen de verschillende vormen van geloven

nu voor eens en altijd te gaan herstellen. Te beginnen in West Europa, daarna naar het Oosten. In de Lage Landen had de kardinaal slechts weinig werk te verrichten, zo schatte hij in. Nederland, België en Duitsland kende van oudsher een vrij solide Katholieke- en Protestantse traditie, dat zat wel goed. Al leverde de verschillen tussen de beide geloofsrichtingen ook weer hun eigen spanningen op. Iets dat Di Notte vooralsnog met graagte aan de Duitse bisschoppen overliet.

Maar, Groot Brittannië was een uitdaging van geheel andere orde. De afsplitsing van het Katholicisme tot de Church of England was Di Notte nog altijd een doorn in het oog. Priesters die mochten trouwen bijvoorbeeld, wat een waanzin. Wat was er gebeurd met de gelofte van kuisheid? Met het celibaat? De verwijdering tussen de Rooms Katholieke Kerk enerzijds, en de oosters-orthodoxe kerken anderzijds vormde eveneens een probleem. Dit Oosters Schisma was het gevolg geweest van honderden jarenlange onverzoenbare religieuze verschillen. De Kerk beschouwde dit nog altijd als een groot kwaad. Hiermee was immers het lichaam van Christus, in feite de Kerk zelf in stukken uiteen gescheurd. Ook deze kwalijke situatie moest volgens hem nodig hersteld gaan worden. Hoe eerder, hoe beter.

Nog veel erger in zijn optiek was echter de situatie in de Verenigde Staten, die gedomineerd leken te worden door de Joden. De kardinaal had niet zo veel op met 'het volk van Abraham'. Hij behoorde tot de leer, die de Joden zag als de moordenaars van Jezus Christus. Hoewel hij donders goed wist, dat dit feitelijk de Romeinen onder Pontius Pilatus waren geweest.

Maar goed, hij mocht hen simpelweg niet. Het vervelende was alleen dat het land ver weg lag, rijk en ook nog ons militair zeer sterk was geworden. Wellicht een maatje te groot in zijn initiële plannen? Maar aan de andere kant, als je een land niet kon veroveren, was misschien vernietiging een optie? Wie wist immers zeker welke diep verborgen oerkrachten Hij in de schepping had gecreëerd? Wellicht bleek er een allesverzengende aanval mogelijk, een soort Armageddon? Een natie vernietigen zou hij mee kunnen leven, een heel volk uitroeien was natuurlijk van een geheel andere orde.

Genocide ging Di Notte vooralsnog iets te ver.

Maar om zijn eigen beleid hieromtrent te kunnen doorvoeren moest hij wel eerst even tot paus gekozen worden. Maar het voortijdig treffen van voorbereidingen ingeval na het overlijden van Pius XI een conclaaf werd uitgeroepen, kon volgens hem geen kwaad. Sterker nog, dit zou wel eens bijzonder verstandig kunnen blijken te zijn. Iedere kandidaat had tijdens een conclaaf namelijk altijd voor- en tegenstanders binnen het college van kardinalen: duiven en haviken. Het was belangrijk om van tevoren te weten wie tot welke groep behoorde. Als je de duiven kende en tevreden kon houden waren deze stemmen min of meer gegarandeerd. De haviken daarentegen vormden een groter probleem; deze moesten tijdens het conclaaf overtuigd worden om op je te stemmen. Een onzekere factor. Di Notte hield absoluut niet van onzekerheid, nu zeker niet. Wat was wijsheid? Hoe hadden pausen in het verleden dit soort netelige kwesties aangepakt. Misschien was hier in de analen van de Kerk iets zinnigs over te vinden?

Di Notte besteedde vervolgens zo veel aandacht aan zijn onderzoek als zijn werkzaamheden toelieten. Toch duurde het nog bijna een jaar voor hij twee dingen gevonden had die hem aanstonden. Oude tekeningen en beschrijvingen van talrijke geheime gangenstelsels onder het Vaticaan. Ondergrondse gangen die inmiddels in ongebruik waren geraakt, maar lang geleden dienst deden als ontsnappingsroutes in geval van een belegering. De gangen boden niet alleen een handige vluchtweg naar buiten, maar verbonden ook diverse onderlinge ruimtes.

Het tweede deel van zijn opbrengst vond Di Notte zo mogelijk nog veel interessanter. Een anekdote over kardinaal en patriarch Rodrigo Borgia. Deze zou na het overlijden van paus Innocentius VIII, met hulp van zijn zoon Cesare, het college van kardinalen hebben omgekocht. Hierna werd hij in 1492 gekozen tot paus Alexander VI. Kijk, dat soort kerels daar hebben we wat aan, mijmerde Di Notte. Verdomd interessant verhaal. Goeie naam ook *Innocentius*, goed passend bij zijn toekomstplannen. Die zou hij absoluut overnemen zodra hij hiermee klaar was.

Maar eerst en vooral moest hij uitvinden of de in de anekdote beschreven wellustige bacchanalen nog steeds plaatsvonden. Zo ja, waar en wanneer? Als relatief jonge kardinaal had Di Notte hier in ieder geval niet eerder van gehoord. Laat staan dat hij voor dergelijke uitspattingen was uitgenodigd. Misschien dat kardinaal Andretti hem hier iets over zou kunnen influisteren? Dat was een perverse viezerik volgens Di

Notte. Echt een type voor dit soort dingen. Gelukkig had hij in zijn jonge jaren niet alleen reeds leren fotograferen als ook film ontwikkelen. Vaardigheden die hij als amateurfotograaf altijd zo goed als mogelijk had bijgehouden. Al had hij de afgelopen jaren voornamelijk aan natuurfotografie gedaan, met name de prachtige vlinders in de tuinen van het Vaticaan mocht hij graag zo fraai mogelijk vereeuwigen. Hij zou voor de zekerheid alvast de nodige inkopen doen en een donkere kamer gaan inrichten. Je wist per slot nooit of hij binnenkort misschien wel furore zou gaan maken als hoffotograaf van het Vaticaan.

Maar, zo bedacht Di Notte zich, aan de andere kant konden zijn inkopen ook nog wel even wachten. Hij had sowieso een hekel aan winkelen en prees zich daarom des te meer gelukkig dat hij de triviale beslommeringen van bijvoorbeeld dagelijkse boodschappen aan zijn trouwe huishoudster kon overlaten. In plaats hiervan kon hij beter een wandelingetje door zijn geliefde Rome gaan maken. Een soort verkenning van het operatiegebied. Er had zich namelijk ondertussen een heel ander idee in zijn geest ontwikkeld.

Waarom niet beginnen bij de omgeving van het appartement van collega Andretti, zo besloot hij ter plekke. Een onderzoek kon altijd het beste bij de bron gestart worden, grinnikte hij. Naar mate hij steeds dichterbij de wijk kwam waar de meeste woningen van de kardinalen zich bevonden, viel het hem op dat hij ook steeds meer prostituees op straat zag. Waren kardinalen dan zulke notoire viezerikken?

Op de hoek bij het appartement van Andretti zag hij een vrouw die hem geenszins tegenviel. Een knappe roodharige, met een enorme boezem en een taille als van een wesp.

‘Heeft u zin een pleziertje, monseigneur? Zal ik u even lekker pijpen,’ vroeg zij net luid genoeg om te kunnen worden verstaan. ‘Geloof me monseigneur, ik ben de beste van heel Rome. Uw collega’s noemen mij niet voor niets *Koningin Fellatio*.’

Het woord pijpen zei hem echter niets, al deed fellatio wel in de verte een klein belletje rinkelen volgens hem. De hoogte van de voorgestelde beloning kon hij onmogelijk inschatten, maar leek hem niet buitensporig. Hij besloot zich voor de eerste keer in zijn celibataire bestaan over te geven aan vleselijke lusten. En dan ook nog eens tegen betaling. Moge De Heer hem maar vergeven, zo dacht hij nog. Het is tenslotte veldonderzoek.

Met een schijnbaar achteloos, maar buitengewoon routineus, gebaar zwaaide zij de voorzijde van zijn soutane over haar hoofd en bovenlichaam en ging voortvarend aan de slag. Deze vrouw deed dit zeker niet voor het eerst. Voor zover een absolute leek, een groentje, als Di Notti dit kon beoordelen móest deze vrouw wel buitengewoon vaardig zijn. Ze had volgens hem géén woord te veel gezegd. Verdomme zeg, God verhoedde dat ik hier aan gewend zou raken, dacht Di Notte. Vanaf het moment dat haar warme en gulzige mond zich in repeterende bewegingen over zijn als maar hevig kloppende mannelijkheid had bewogen, sloot hij gelukkig zijn ogen. Waardoor hij natuurlijk onmogelijk kon zien dat zijn collega Andretti zojuist om de hoek was verschenen.

‘Zo ouwe viezerik’, begroette deze hem op exact hetzelfde moment als de vrouw haar orale dienstverlening had afgerond.

‘Ik had nooit kunnen vermoeden dat iemand als jij van dit soort dingen hield Di Notte.’

Aangezien zijn duivelse geest nu eenmaal vele malen sneller en totaal anders werkte dan die van gewone mensen, vertrok de laatstgenoemde geen spier op zijn gezicht.

‘Maak u geen zorgen monseigneur, u hoeft zich helemaal niet betrappt te voelen hoor. Ik bedien toch ook kardinaal Andretti zeer regelmatig.

Soms komt hij zelfs bij mij thuis om mijn lieve kleine meid te neuken, mijn dochtertje van veertien,’ zei de wellustige roodharige straatprostitutiee ter verduidelijking tegen Di Notte.

‘Ik ken trouwens bijna alle kardinalen inmiddels bij naam. Zo nu en dan wordt er in het Vaticaan een soort soiree georganiseerd, waar veel kardinalen aan meedoen. Bijna alle meiden die ik ken worden daar voor opgeroepen,’ vervolgde deze. ‘Kardinaal Andretti hier heeft volgens mij nog nooit een keer overgeslagen, is het niet monseigneur? U daarentegen heb ik daar nog nooit bij gezien.’

‘Houd je bek smerige tyfushoer,’ schreeuwde Andretti. ‘Dat soort zaken gaan helemaal niemand ook maar iets aan. Die zijn strikt geheim, godverdomme!’

‘Wat u zojuist zei klopt mevrouw,’ antwoordde Di Notte beleefd. ‘Ik heb inderdaad andere hobby’s, zo fotografeer ik bijvoorbeeld heel graag.’

‘Oh wat grappig is dat. Fotograferen deden mijn toenmalige vriend en ik zelf ook heel graag,’ flapte de straatwerkster uit. Mijn vriend is inmiddels vertrokken, maar ik heb nog altijd de fotoalbums goed bewaard.’

2.

Andretti's gezicht ontplofte bijna van woede en zijn hele gezicht was zo mogelijk nog roder geworden dan zijn dagelijkse soutane.

Ah ha, dacht Di Notte. Deze vrouw was waarachtig een geschenk uit de zevende hemel, een ware schatkamer, rijk aan zeer compromitterende informatie. Zij had zojuist terloops bevestigd, nou ja in ieder geval min of meer zo vond Di Notte, dat zijn eminente collega Andretti zich periodiek schuldig maakte aan ontucht met minderjarigen. Volgens zijn eigen inschatting kon je als kardinaal en lid van de Curie misschien nog wel weggomen met het gebruik maken van de diensten van een echte prostituee. Zolang dit ten minste maar een volwassene betrof. Een meerderjarige man of vrouw, van wie men redelijkerwijs mocht aannemen dat hij of zij wist wat hij deed. Maar kindermisbruik, dat lag een héél stuk gevoeliger binnen de Kerk. Dat werd beschouwd als een onvergefelijke hoofdzonde, en werd daarom zonder uitzondering zeer zwaar bestraft. Wie weet kon zij zijn probleem in één klap voor hem oplossen?

‘Nee, nee, gaat u vooral door mevrouw. Laten we even een wandelingetje gaan maken, ik zal u graag ruimhartig compenseren voor uw tijd’, voerde Di Notte aan.

Bijna direct gevolgd door een dringend verzoek aan zijn eminente collega om ter plaatse op hem te blijven wachten.

‘Jij blijft hier Andretti, het zal niet lang duren. Als ik terugkom gaan wij eerst een goed glas heerlijk gekoelde witte wijn drinken en even een babbeltje maken, gewoon van man tot man. Of van de ene hoerenloper tot de andere, zo je wilt.’

Vreemd genoeg, de bizarre situatie in ogenschouw nemende, voelde Di Notte zich helemaal op zijn gemak bij deze vrijgevochten vrouw. Arm in arm, alsof zij elkaar reeds jaren goed kenden, liepen zij op hun dooie

gemak weg. Heel even vroeg hij zich af of dit gevoel te maken had met de nogal specifieke dienstverlening van de vrouw. Een wereld waar hij nogal plotseling kennis mee gemaakt had. Nee, dat was het niet. Hetgeen hem zojuist was overkomen voelde nog altijd als het breken van zijn woord aan Hem. Het verbreken van de gelofte van kuisheid. De vrouw praatte ondertussen honderd uit.

Deels uit sympathie, deels uit opportunisme besloot Di Notte direct om de vrouw onder zijn hoede te nemen. Voor zo lang als dit nodig zou zijn, wel te verstaan.

‘Ik wil u wel graag waarschuwen voorzichtig te zijn mevrouw. De Curie is een enorme slangenkuil, niet alle kardinalen hebben het beste voor met een dame als u. Staat u mij toe u enige bescherming te bieden? Vanmiddag nog zal er iemand bij u langskomen, zijn naam is Carlo. Hij is weliswaar niet bepaald moeders mooiste, maar u hoeft niet bang voor hem te zijn.

Er zal u niets overkomen, dat garandeer ik u persoonlijk. Doet u mij een plezier, en geef Carlo alstublieft alles dat u verzameld heeft mee. Hij zal ervoor zorgen dat dit veilig wordt opgeborgen.

Deze Carlo zal u tevens iedere maand een zelfde toelage komen brengen. U zorgt goed voor mij, dus ik zorg graag goed voor u...’

Na diens tet a tet met de vlijtige dame van lichte zeden keerde Di Notte weer terug op de straathoek waar hij Andretti had bevolen op hem te wachten. Quasi gebroederlijk liepen zij naar het dichtstbijzijnde zonnige terras. Direct na aankomst op het terras excuseerde Di Notte zich kort. ‘Ga maar alvast lekker zitten Andretti, ik moet even snel een telefoontje plegen. Het zal niet lang duren, dat beloof ik je.’

‘Carlo, met mij. Luister goed want ik heb op dit moment weinig tijd, maar dit is van het grootste belang! Ik zou graag willen dat je nu direct naar dit adres gaat. Deze vrouw weet dat je komt en heeft een aantal waardevolle dingetjes klaarliggen. Het is belangrijk dat haar nu geen haar gekrenkt wordt. Maar vergewis je er wel van dat er niets aan materiaal achterblijft. Je weet wel wat ik bedoel.

Al deze spullen dienen veilig opgeborgen te worden op ons geheime plekje, zodat niemand behalve ik er ooit nog bij kan komen...’

Eigenlijk was het helemaal geen echt gesprek natuurlijk dat na zijn telefoontje plaatsvond. Het was veel meer een koele, vileine monoloog.

Di Notte sprak, Andretti luisterde zonder onderbreking, maar wel met een asgrauw gezicht.

‘Deze straatwerkster heeft mij een heleboel interessante dingen verteld, Andretti. Maar het mooiste was hetgeen zij mij allemaal in haar kleine huisje heeft getoond. Buitengewoon interessante dingen, dat kan ik je verzekeren. Maar maak je geen zorgen, ik heb zojuist Carlo gevraagd deze spulletjes direct bij haar op te gaan halen zodat ze veilig opgeborgen kunnen worden.’

Di Notte had zijn persoonlijke klusjesman Carlo echter op dat moment nóg een spoedopdracht gegeven. Een opdracht waar hij nooit over zou kunnen spreken. De ambitieuze jonge kardinaal hield immers niet van losse eindjes. Dergelijke slordigheden kon hij zich eenvoudig niet permitteren. Dus moesten er volgens hem uit Zijn naam af en toe offers gebracht worden.

‘We zouden immers niet willen dat ze in verkeerde handen zouden kunnen vallen, niet waar,’ vervolgde Di Notte het gesprek. ‘Dit soort kiekjes kunnen maar het beste uiterst zorgvuldig en veilig opgeborgen worden, vind je ook niet?’

Di Notte toonde Andretti een kleine en beduimelde zwart-wit foto, en zag hierop het gezicht van zijn collega direct volstrekt asgrauw worden. Mooi zo dacht hij bij zichzelf, dit snippertje fysiek bewijs had kennelijk zijn uitwerking geenszins gemist.

‘Luister goed mijn vriend, als het onverhoopt tot een conclaaf komt wil ik graag dat jij het volgende gaat doen. Zo niet, dan maak ik jou en al die andere viezeriken helemaal kapot. Jij weet zelf verdomd goed wie ik hiermee wel of niet bedoel’.

Deze korte uitleg moest volgens Di Notte duidelijk genoeg zijn. Hiermee zou hij in één klap alle haviken aan zijn zijde kunnen scharen. Een havik mocht in levende lijve dan misschien een roofvogel zijn, in figuurlijke zin was het van nature een grote lafaard. De tijd zou uitwijzen of hij hierin gelijk zou krijgen.

Nadat een jaar later paus Pius XI na twee hartaanvallen uiteindelijk in zijn slaap was overleden vond het kortste conclaaf in de geschiedenis van de Rooms Katholieke Kerk plaats. Kardinaal Di Notte werd met een verpletterende meerderheid van stemmen door bijna het gehele college van kardinalen gekozen tot nieuwe paus. Hij nam de naam Innocentius

XI aan. Kardinaal Andretti, op zijn beurt kreeg een nieuwe hoge functie binnen de congregatie voor de evangelisatie van de Volkeren. Hij werd 'bevorderd' tot hoofd van de missie. In Afrika.

Enkele kardinalen hadden echter de euvele moed opgevat om deze, in hun ogen ronduit verdachte, gang van zaken tijdens het conclaaf te laten onderzoeken. Zij spraken hun vermoedens van fraude uit. Onderzoek door de Rechtbank van eerste aanleg van het Vaticaan bracht echter geen enkel bewijs van verkiezingsfraude aan het licht. Zoals dit honderden jaren geleden evenmin gebeurd was na de verkiezing van paus Alexander VI. Men zegt immers niet voor niets dat de geschiedenis zich herhaalt.

3.

Sinds zijn kinderjaren was kardinaal Giacomo Batista di Notte mateloos geboeid, misschien zelfs wel geobsedeerd, door de verhalen van de kruisridders. Horden moedige mannen die letterlijk het zwaard ter hand namen om het Christendom over de wereld te verspreiden. Wat een fantastische gedachte. Maar tijden waren veranderd. Technische ontwikkelingen hadden inmiddels hun intrede gedaan. Er reden treinen op stoom, elektrisch licht had de oude gaslampen vervangen, auto's en vrachtwagens met verbrandingsmotoren reden rond, en ga zo maar door. Nieuwe tijden vereisten naar zijn mening nieuwe methoden om het ware geloof te verspreiden. Het móest beter en sneller kunnen volgens de ambitieuze jonge kardinaal. Een opvatting waar hij, met name de laatste jaren, in brede kerkelijke kring steun en draagvlak voor had weten te vinden.

Drie zaken waren hierbij cruciaal. Ten eerste iemand die de massa zou willen gaan omarmen, iemand die in zijn eentje een complete bevolking, het liefst een substantiële, achter een zorgvuldig geconstrueerde ideologie zou weten te scharen. Een verlosser in tijden van crises. Deze man zou zowel een uiterst bevlogen als een getalenteerd redenaar moeten zijn. Een buitengewoon gedreven en charismatisch volksmenner die over voldoende geloofwaardigheid beschikte, maar wel onder controle te houden was.

Een dergelijke man dacht Di Notte gevonden te hebben in de persoon van de aanstormend Oostenrijkse politicus Adolf Hitler. Maar daarnaast moest de massa uiterst zorgvuldig gedoseerd nieuws aangeboden worden. In eerste instantie uiteraard alleen dát nieuws dat paste binnen het grote masterplan van de evangelisatie. Kritische geluiden van oppositiepartijen en minder gunstig gezinde elementen binnen de pers

konden slechts oogluikend toegestaan worden. Kortom, men moest de pers beheersen om het volk te kunnen controleren.

Als eerste zou hij daarom af gaan rekenen met die riool-journalisten van de *Münchener Post*, die slippendragers van de SPD maakten het de laatste tijd veel te bont. Ten derde; het behoedzaam aansturen en controleren van welvaart. Niet voor niets luidde een oud gezegde binnen de Kerk: “Als jij ze arm houdt, houd ik ze dom”. Volgzam is misschien een beter woord.

In de visie van kardinaal Di Notte konden zelfs de machtigste mensen ter wereld door manipulatie onder controle gehouden worden. Iedereen, zo geloofde hij heilig, had immers een, al dan niet verborgen, zwakte. Soms bekend, hetgeen zaken aanmerkelijk eenvoudiger qua uitvoering zouden maken, soms diep verborgen waardoor er een grotere inspanning vereist was. Er was slechts één universele eis. Het moest om iets ultiem schokkend gaan. Iets dat een carrière, of zelfs een leven zou kunnen beëindigen. Het stelen van een reep chocolade uit een winkel, of het schoppen van een uitgemergelde hond op het dorpsplein volstonden uiteraard niet. Het feit dat hij zo bitter weinig over deze Hitler wist frustreerde Di Notte grenzeloos. Naar verluidt rookte de man niet, dronk hij geen alcohol en at hij voornamelijk vegetarisch. Een ogenschijnlijk bijzonder deugdzame, om niet te zeggen, saaie man. Wat waren zijn zwakheden? Op welk punt was deze man kwetsbaar? Er móest iets te vinden zijn. Wellicht kon Di Notte met een allereerste spionage missie die hij momenteel zeer zorgvuldig aan het bedenken en plannen was zelfs wel een dubbelslag slaan? Hij zou twee van zijn vertrouwelingen van het eerste uur in vermomming naar München in Zuid Duitsland sturen. Een ultra geheime missie: de zoektocht naar het grote geheim van Adolf Hitler.

De twee mannen die zich gemeld hadden in zijn werkkamer in het Vaticaan waren zichtbaar gespannen. Zou dit door de aanwezigheid van Carlo komen, dacht Di Notte? Carlo, zijn klusjesman zoals hij hem zelf graag noemde, stond achter zijn bureau, gekleed in wat slechts een eenvoudig monnikspij leek. Deze enigszins gedrongen, maar bijzonder fitte en pezige man was een opvallende verschijning binnen de Vaticaanse gebouwen.

Niemand wist eigenlijk precies waar hij vandaan kwam. Hij was er eenvoudigweg op een gegeven moment gewoon en Di Notte had zich ooit over hem ontfermd. Zonder zich op dat moment eigenlijk zelf bewust te realiseren waarom. Een sinistere verschijning ook, met een duidelijk zichtbaar blauwzwart glanzend litteken dat van zijn linker oogkas dwars over zijn wang naar zijn mondhoek liep. Het gevolg van, wat hij zelf ooit, een uit de hand gelopen akkefietje in een duister drinklokaal in de krochten van Rome had genoemd. Carlo, hoewel buitengewoon vaardig met zijn mes als wapen, had een ogenblik niet goed opgelet. Iets waar hij sindsdien voor de rest van zijn leven aan herinnerd zou worden.

‘Welkom mannen,’ zei Di Notte. ‘Ik ben erg blij dat jullie er zijn. Ik heb een buitengewoon belangrijke en strikt vertrouwelijke opdracht voor jullie. Hier zijn wat foto’s, bestudeer deze alsjeblieft heel erg goed want ze mogen deze kamer niet verlaten. Ik wil dat jullie contact leggen met deze man en door hem in dienst genomen worden. Hoe, dat kan mij niet zo veel schelen, als het maar gebeurt. Maar, er is de nodige haast bij geboden. Voor getreuzel is absoluut geen tijd. Carlo hier zal met jullie meereizen om een beetje op jullie te kunnen passen. Er zal jullie niets kunnen overkomen. Jullie hoofddoel is daarna het schaduwen van deze man, een politicus,’ en Di Notte overhandigde een tweede set foto’s aan de beide mannen.

‘Jullie moeten deze man letterlijk op de voet volgen. Hij moet geen stap kunnen zetten zonder dat jullie het weten. Als jullie ook maar iets ongebruikelijks zien of horen, moeten jullie het onmiddellijk vastleggen op film. Hiervoor krijgen jullie deze kleine, maar moderne camera mee. Is dit zover duidelijk,’ vroeg Di Notte.

‘Ja, eminentie. Alles is èh meer dan duidelijk,’ antwoordden zij bijna in koor.

‘Mooi, dan kan ik jullie voor nu slechts veel succes wensen,’ besloot De Raaf. Wat hem betreft was het onderhoud daarmee afgelopen. Hij hield immers niet van het verspillen van al te veel tijd aan prietpraat.

4.

Luigi en Pedro, die samen met hun oppasser Carlo, door hun baas kardinaal Di Notte op missie naar München waren uitgezonden brachten avond aan avond door in de vele *Bierkeller* die deze stad rijk was. Mijn God wat kon die Carlo drinken, dacht Luigi. Die kerel was niet dronken te krijgen. Pedro en hij hadden beduidend meer moeite met hun werk in vermomming. Langzaam maar zeker hadden zij enig vertrouwen gewonnen bij enkele journalisten van de *Münchener Post*, één van de belangrijkste kranten in beieren. Dit had de mannen menig rondje bier gekost, maar aan geld hadden zij geen enkel gebrek. De toelage die Di Notte hen beschikbaar had gesteld voor deze opdracht was meer dan toereikend te noemen. Zij deden voorkomen alsof dit geld afkomstig was van Luigi's rijke moeder. Deze vond dat het tijd werd dat hij eens een serieuze baan zou aannemen, in plaats van slechts het familiekapitaal te verbrassen.

'Goedenavond Martin, wat leuk je weer te zien. Neem een biertje van me, wil je. Hoe gaat het op de krant?'

'Nou, dat houdt niet over,' bromde Martin bij wijze van antwoord.

Martin Gruber was met recht een oude rot binnen de redactie van de krant. Een onderbetaalde, diep gefrustreerde en volstrekt overwerkte journalist. En mede daarom een dankbaar slachtoffer voor de verborgen plannen van het illustere drietal.

'Die Auer, onze hoofdredacteur is een rasechte klootzak. Altijd haast en nooit is een artikel naar zijn zin. Hij wil volgens mij die Hitler helemaal met de grond gelijk maken,' zo ging de litanie van Martin nog even door. Hitler zal ongetwijfeld niet alles goed doen, maar dit gaat mij soms wat te ver. Als journalist moet je wel objectief kunnen blijven.'

‘Eigenlijk is het ook wel weer grappig: wij moeten van onze bazen Hitler al ruim tien jaar lang bij iedere toespraak volgen en hier kritisch over schrijven, maar die ijdelheit staat zó vreselijk graag in de krant dat hij ons nog altijd in zijn nabijheid duldt.’

‘Toch lijkt ons een baan als journalist wel wat,’ verklaarde fotograaf Pedro. Voldoende vrije tijd om ’s-avonds lekker bier te kunnen zuipen. Trouwens, Luigi hier moet van zijn moeder nodig aan het werk. Kun je ons niet eens aan die klootzak voorstellen, Martin? Wie weet lust hij ook wel een biertje van ons?’

‘Dat is lastig jongens, hij is gestopt met drinken omdat hij anders zijn baan zou verliezen. Hij is een ex-alcoholist weet je, en kaarten om geld doet hij ook niet meer,’ zo wist Martin te verduidelikheden.

‘Als ik hem persoonlijk uitnodig komt hij wel, geloof me maar,’ zei Carlo die tot nu nauwelijks iets gezegd had. ‘Volgende week ga ik iets gezelligs voor hem organiseren. Wacht maar af!’

Wat er zich exact die bewuste avond en nacht had afgespeeld zou voor altijd in nevelen gehuld blijven. Carlo deed er zoals vanouds het zwijgen toe. Maar, de weinigen die überhaupt iets opgemerkt hadden wisten te vertellen dat Erhard Auer door een sjofel geklede man was opgehaald en lopend met hem in de stad was verdwenen. De volgende morgen had zijn vrouw hem, na een tip, aangetroffen in de bewuste Bierkeller. Auer was slechts gekleed in zijn ondergoed en werkelijk godsliedelijk dronken. Nee, dat was nog te zacht uitgedrukt. De man bleek werkelijk helemaal strontlazarus te zijn en zijn portefeuille leeg.

Van de uitbater van dit beruchte lokaal werd men evenmin ook maar iets wijzer. Om te kunnen overleven in deze keiharde achterbuurt hanteerde deze sinds jaar en dag het motto dat spreken zilver was, maar zwijgen goud. Slechts één keer mompelde de uitbater iets over een bijzonder snel hoog opgelopen gokschuld, maar dat was dan ook het enige.

De volgende dag begonnen Luigi en Pedro in hun nieuwe banen met het verslag doen over Hitlers vele bezigheden en redevoeringen in Beieren. Uiterst monotone werkweken regen zich schijnbaar achteloos aaneen, zonder dat er ook maar iets opvallends leek te gebeuren. Tot die ene keer bij een vooraf geplande redevoering van Hitler in een grote bierkelder. Nota bene, vlakbij de kantoren van de Münchener Post. Vlak bij hun werk.

‘Nee, heren u zult moeten wachten met uw foto en interview van de heer Hitler,’ sprak een van diens leden van de SA.

De *Sturmabteilung*, zoals de persoonlijke ordedienst van Hitler voluit heette, waakte over diens welzijn als een ware hen in een kippenren. Niets ontsnapte er aan hun aandacht.

‘Herr Hitler heeft ons aangegeven voor zijn toespraak niet gestoord te willen worden. Hij wenst zich graag in alle rust zorgvuldig voor te bereiden, weet u. Ik moet u nu vragen om te vertrekken,’ sprak de grootste van de twee oppassers.

Terwijl Pedro en hij met zachte, maar zéér besliste hand de gang uit gebonjourd zouden worden zagen zij nog net uit hun ooghoeken hoe twee anderen een jongetje naar Hitlers wachtkamer leidden.

Vreemd, dachten zij. Wat moet dat jonge kereltje hier?

‘Zeg, dat jonge ventje dat net binnenkwam. Is dat soms een neefje van meneer Hitler,’ vroeg Luigi zo onschuldig mogelijk.

Onbewust had het kleine tafereel hen beiden kippenvel bezorgd. Iets leek er niet in de haak te zijn. Het jongetje maakte een uitzonderlijk bange indruk.

‘Dat gaat u helemaal niets aan, kom op vertrekken nu heb ik toch gezegd. Bovendien moet ik vreselijk nodig naar de toilet. Jezus Hanz, ik moet werkelijk pissen als een otter,’ sprak de man tot zijn collega.

Luigi kreeg een brutale ingeving toen hij aanbood om met Pedro en Carlo anders de wacht te zullen houden.

‘Ga jij maar rustig pissen kerel. Samen met Carlo zorgen wij er wel voor dat niemand de kamer binnengaat. Trouwens, je collega is er toch ook nog?’

Dat klonk de man niet onredelijk in de oren, de roep van de natuur kon soms erg hinderlijk zijn.

‘Nou vooruit het mag eigenlijk niet. Maar als jullie verder je bek houden ga ik nu snel. Ik ben zo weer terug Hanz.’

De rest van de gebeurtenissen volgden elkaar in bliksemsnel tempo op. Carlo, die zich sindsdien onopvallend achter de achtergebleven bewaker had geposteerd, pakte zijn hoofd van achter met beide handen vast.

Na een ongewoon korte zijdelingse beweging van zijn armen klonk het onheilspellende geluid van brekende botten. Carlo had zojuist uiterst vakkundig de mans nek gebroken.

‘Opschieten godverdomme. Is je camera al klaar voor gebruik?’ beet Carlo Pedro toe.

Vervolgens trapte hij met grof geweld de deur van de wachtkamer open. Waarop Pedro meteen de ene na de andere foto nam. Sneller dan hij ooit tevoren in zijn korte loopbaan als fotograaf had gedaan.

Hij gunde zich slechts met grote moeite de tijd om de cameralens scherp te stellen, iets dat kardinaal Di Notte hem nog zo op het hart had gedrukt. Geen van de mannen kon zijn ogen geloven. Zij hadden zojuist de veelbelovende politicus zittend op een rechte stoel aangetroffen. Tegenover hem op de grond zat het kennelijk doodsbanige jongetje, met een kussentje onder zijn breekbare knietjes. Zijn leven moest absoluut gespaard worden besloot Carlo, hij had hier zeer waarschijnlijk part noch deel aan gehad.

‘Maak dat je wegkomt jij, opgesodemieterd,’ beet Carlo hem in zijn beste Duits toe en het bange jochie holde weg zo snel als zijn kleine beentjes hem konden dragen. Zij hoorden de leren pijpen van zijn kleine *Lederhosen* flapperen tijdens zijn wegrennen. Voor iemand met zijn ogen had kunnen knippen was Carlo op Hitler toegesneld en had deze met de zijkant van zijn hand een klap in zijn nek gegeven. Hitler maakte geen enkel geluid toen hij onderuitzakte in zijn stoel.

‘Nu wordt het hoog tijd dat wij vertrekken, voordat die andere nazi weer terug is,’ bracht Carlo opvallend rustig uit.

Hij pakte vervolgens de camera uit de handen van de nog altijd volledig totaal verbouwereerde Pedro en spoelde routineus de film terug. Deze verdween in de zak van zijn bruine arbeiderstuniek. Al zou het hem zijn leven kosten, deze film móest de kardinaal ongeschonden bereiken. Uit zijn jaszak haalde hij een ander in Italië zorgvuldig voorbereid klein filmrolletje dat nog niet eens voor driekwart gebruikt was. Hierop stonden slechts verschillende onschuldige kiekjes van natuuroptnamen van het òh zo lommerrijke Italiaanse platteland. Opvallend genoeg, maar uiteraard niet zonder goede reden, waren personen hierop volstrekt afwezig. Niets op dit fotorolletje mocht te herleiden zijn naar één van deze mannen, en al helemaal niet naar hun ongelooflijk vertrouwelijke opdrachtgever natuurlijk.

Na de onverwachte geweldsexplosie van zojuist leek de man opeens weer de rust zelve.

‘Dicht bij elkaar blijven, niemand te lang aankijken en vooral niets zeggen mannen. Als we buiten zijn stappen we op de eerste de beste tram die stopt, ongeacht waar deze naartoe rijdt. We moeten eerst weg zien te komen uit dit rookhol, daarna zien we wel hoe we terugkomen in Rome.’

Carlo had zo zijn eigen instructies ontvangen. Niet alleen de bierkelder zelf was afgeladen met horden mensen, ook in de catacomben krioelde allerhande figuren als mieren door de gangen. Carlo was er niet helemaal gerust op, hij vond het véél te druk naar zijn zin. Hoe minder mensen hen zouden kunnen zien, hoe kleiner de kans dat iemand zich één van hen eventueel zou kunnen herinneren.

Een flink aantal van de overwegend Duits sprekende figuren leken van een bijzonder twijfelachtig allooi te zijn, getooid met witte armbanden die voorzien waren van een opschrift dat hij naar beste kunnen vertaalde als ‘Ordedienst’. Onfrisse types, letterlijk ook want menigeen verspreide een ontegenwoordig irritante en penetrante zure lucht van dagenoud zweet. Niet dat Carlo zelf nu direct het schoolvoorbeeld van persoonlijke hygiëne genoemd kon worden, maar toch. Voor vertrek had hij uiteraard de hem verstrekte plattegrond van het pand uiterst zorgvuldig in zijn hoofd gestampt. Maar toch had hij in deze fase moeite om zich te concentreren, zo merkte hij tot zijn eigen tegenzin. Zo min mogelijk sprekend leidde hij de beide geheimagenten door de gangen van het drinkpaleis. Ah mooi zo, deze laatste gang móest volgens de plattegrond direct naar de voordeur leiden. Rustig en in volledig stilzwijgen liepen de drie mannen, wat naar zij hoopten de laatste dertig meter zouden moeten zijn, richting de zware houten voordeur. Naar hun welverdiende vrijheid na deze zenuwslopende missie. De mannen waren dan wel niet voor een kleintje vervaard, de kardinaal had hen natuurlijk niet voor spek en bonen persoonlijk geselecteerd, maar zó veel ervaring in het veld hadden zij nu ook weer niet op kunnen doen. Dit was immers hun eerste grote en uiterst belangrijke spionagemissie. Nog zo’n vijftien meter, dan kon Carlo God zij dank de voordeur openen, en zouden zij gedrieën rustig en verder ongezien dit akelige pand weer kunnen verlaten. Vlak voordat hij echter zijn hand uitstreekte om de deurklink vast te pakken klonk een snerpend bevel. Kil en hard als de droge knal uit een pistool: ‘Halt!’

Het waren vier mannen van de zogenaamde Ordedienst, die uit het niets te voorschijn bleken te zijn gekomen. Heel even leek zelfs de stoïcijnse Carlo uit het veld geslagen te zijn. Ze waren godverdomme zó dichtbij geweest.

‘Staan blijven en papieren laten zien,’ blafte de man die blijkbaar de aanvoerder van het groepje was.

De pauselijke geheimagenten keken elkaar zeer bewust niet aan. Dat leek hen zomaar veel te gevaarlijk. Onhoorbaar dwong Carlo zich een paar keer diep in en uit te ademen, alvorens hij zich tot de bewakers richtte.

‘Is er een probleem Herr Wachtmeister? Wij zijn van de Münchener Post en hebben zojuist Herr Hitler geïnterviewd en gefotografeerd voor onze krant. Is u soms niet verteld dat wij vandaag zouden komen voor dit interview? Het is immers al weken geleden afgesproken met uw persdienst.’

Dit was niet geheel bezijden de waarheid, maar toch wel enigszins gebluft. Natuurlijk moest ook dit interview zoals gewoonlijk van tevoren aangevraagd, én ook goedgekeurd worden. Alleen waren Carlo en zijn kompanen natuurlijk drie volstrekt andere kerels dan de hiervoor aangewezen originele stadsjournalisten. Die lagen als het goed was nog altijd stevig vastgebonden in een schimmige kelder van een half ingestort pand een paar kilometer verderop in München. In het gedrang dat tijdens de tocht van de voordeur vandaan was ontstaan had Carlo gelukkig de tegenwoordigheid van geest gehad om het fotorolletje heimelijk uit zijn jaszak te vissen, om dit vervolgens min of meer provisorisch in zijn onderbroek te frunniken. Dat zou moeten kunnen volstaan in het geval van een oppervlakkige foullering en doorzoeking van hun kleding. Maar in het spionnen-vak was per slot niets zeker. Voor nu zou het echter moeten volstaan, wilden de agenten van OSV überhaupt een kans willen hebben op hun missie. De mannen werden een kleine bedompte en venster-loze kamer binnen geleid, waarop zij inderdaad één voor één prompt gefouilleerd werden. Toen dit niets had opgeleverd klonk het bevel om zich volledig uit te kleden!

Verdomme, dat ging niet goed. Als zij spiernaakt waren zou het fotorolletje direct ontdekt worden. Dan was alles ronduit verloren. Voor het eerst in zéér lange tijd was de onverstoorbare pauselijke klusjesman doodongerust.

Pedro was de eerste van de drie die gehoor gaf aan dit merkwaardige bevel en hij stroopte daarom de al langere tijd niet meer zo maagdelijk witte onderbroek op zijn gemak van zijn heupen. Pedro was 'gezegend' met een bovengemiddeld formaat penis, en terwijl hij grinnikend op de aanvoerder van de bewakers afliep zwaaide zijn fiere lid zachtjes heen en weer. Het vreemde onmannelijke tafereel deed misschien wel het meeste denken aan de loop van een baby-olifant die op zijn gemak voort kuierde over de Afrikaanse savanne. Hij had blijkbaar totaal geen oog voor het op zijn borst gerichte pistool, want zelfs op dit moment van hoogspanning bleef hij onverminderd grinniken.

'Zo lieverd, dus jij wilde heel graag mijn piemel zien? Dat begrijp ik heel goed hoor, maak je geen zorgen. De jongens in het dorp waren hier vroeger ook allemaal nogal van onder de indruk. Hij is best groot vind je ook niet? Maar als ik die van mij moet laten zien, dan wil ook natuurlijk ook die van jou zien. Eerlijk is eerlijk, dus laten we samen gelijk oversteken.'

Op zijn dooie gemak liep hij vervolgens behoedzaam op het hoofd van de Ordedienst af. Vlakbij de man gekomen bewoog hij zijn handen voorzichtig naar de mans riem en begon heel rustig aan de gesp te frunniken. Hierbij had Pedro tot verbijstering van iedereen in de kleine ruimte zijn lippen getuit als een wellustige vrouw die hard aan een seksueel pleziertje toe was. Hij boog zijn hoofd subtiel naar de mans gezicht, alsof hij een warme en tedere kus op diens lippen wilde drukken. Dit onverwachte en neutraal beschouwd uiterst zachtaardige optreden deed het hoofd van de bewaking onverwacht heftig schrikken.

'Godverdomme, het zijn een stel *Schwulen*, en stel smerige ruggenridders. Kontenbonkers! Ben jij nou helemaal besodemieterd, blijf met je gore poten van mij af.'

De stoere bewaker was in één klap buiten zichzelf van woede geraakt, en Pedro's optreden had zonder dat iemand dit ook maar in de verste verte had kunnen vermoeden het gewenste effect.

'Aankleden, en snel een beetje. Ik wil dat jullie zo snel mogelijk opgelazerd zijn. Ik wil jullie tyfusmoelen hier nooit meer zien, anders jaag ik jullie alsnog in een donker steegje een kogel in je smerige harsessen! Die camera laten liggen, die blijft hier voor verdere controle.'

'Nou jammer dat je er zo over denkt,' bracht Pedro kalmpjes uit. 'Ik had die van jou ook best eens willen zien. Hadden we meteen even kunnen kijken wie de grootste had.'

Aangezien Pedro de eerste was die zich had uitgetrokken en hij rustig maar zonder verder dralen zijn onder- en bovenkleden weer aan het aantrekken was, duurde het niet heel erg lang voor alle pauselijke geheimagenten weer volledig gekleed waren. Carlo, op zijn beurt, moest zich tot het uiterste inspannen om niet een zucht van verlichting aan zijn droge lippen te laten ontsnappen. Hij voelde hoe het in zijn onderbroek verborgen fotorolletje langzaam bewoog. Als het rolletje uitgerekend nu uit zijn broek zou vallen, was alles alsnog verloren.

Zonder enige verdere vertraging werden de drie mannen vervolgens naar de voordeur begeleid en zonder pardon de straat op gebonjourd. Niemand van hen durfde het aan om ook maar één moment achterom te kijken, ze liepen de eerste meters op het smoezelige trottoir in opperste concentratie richting de hoek van de straat. Richting de tramhalte die een even belangrijk als op dat moment uiterst welkom onderdeel uitmaakte van hun originele ontsnappingsplannen. Pas nadat de zware voordeur met een duidelijk hoorbare dreun weer in het slot getrokken bleek versnelde de mannen hun pas. Verdomme dacht Carlo, niet nu! Hij voelde hoe het fotorolletje langzaam maar zeker uit zijn onderbroek bleek te zakken, waarna het met een zacht gerinkel van metaal op steen richting een diepe plas met regenwater dreigde te rollen. Nu was Carlo weliswaar geen professioneel fotograaf, maar hij kon wel bedenken dat de combinatie van een fotonegatief met water niet de meest ideale moest zijn. Met een enorme snoekduik smet hij zijn lichaam op de keiharde ongelijke grote klinkers. Direct gevolgd door een hevige pijnscheut in zijn linker knie, maar met zijn ver uitgestrekte rechterhand kon hij in een uiterste atletische inspanning nog net op tijd het rolletje van de straat grissen. Hij gunde zich slechts een kort moment om zijn gekneusde knie te masseren terwijl hij het fotorolletje weer veilig in zijn tuniek opborg. Licht hinkend en zacht kreunend kon hij zich vrij spoedig weer bij zijn mannen voegen. In de verte verbrak het aanzwellend geratel van de stalen wielen van de tram de nachtelijke stilte.

Nog even en dan waren ze zo goed als veilig en zou hun eerste cruciale missie voor de Heilige Vader door hen tot een goed einde gebracht zijn. Op weg naar de baas, op weg naar Rome.

Hoewel Carlo nu reeds het duistere vermoeden bekroop dat hij daar aangekomen nog niet helemaal klaar zou zijn.